

כל מה שיפה ומשתלם
topbeauty
 BY SUPER-PHARM

בסניפים ובאתר

לרכישה <<

קונים ממגוון הבשמים
 שבמבצע ב-195 ₪ ומעלה*
 ומקבלים 60 ₪ הנחה

*בקנייה ב-390 ₪ מקבלים 120 ₪ הנחה וכן הלאה. בכפוף לתנאי ההטבה.

בטייטר באינטגרם נגישות גישה נגישות עקבו אחרינו בפייסבוק 7 בינואר 2018

ynet

ידיעות אחרונות

מרגישים בבית בעיתון אחד
 העיתון של המדינה

ידיעות אחרונות

לשבועיים מתנה <<

10 שנות אחרות

BO המראה החדש של פחי טאץ

brabantia

BRASS way of life

ישראל מהיבואן

איור: דני קרמן

7 ימים • 07.02.2018

דור המדבר

הם הצילו את חייהם ונמלטו לישראל כשהם מתגברים על אינספור תלאות וייסורים. עכשיו הם עומדים בפני סכנת גירוש בחזרה לאפריקה. הסופר יהודה אטלס ("הילד הזה הוא אני") כתב את סיפורו של נער אריתריאי בן 15, שבדרך לארץ המובטחת ראה דברים שילד לא אמור לראות. פרויקט מיוחד

יהודה אטלס | איורים: דני קרמן

עוד בִּשְׁהִיטִי בִּבְטוֹ, אִמָּא מְסַפֶּרֶת,

אָבִי הֶלֶךְ לַחַיִּית עִם אִשָּׁה אַחֶרֶת.

הֶלֶךְ וְאִף פָּעַם לֹא הָזַר

ולכן בשבילי הוא אדם זר.

כשהייתי בן שלוש, לפני שזכרתי את פנייה,

אמא ברחה לסודן מאריתרא.

השאירה אותי אצל סבתא בבקתה בכפר,

ובן ארבע כבר הייתי רוצה בקר.

הארץ היא ששמה אריתרא,

ידוע, היא ארץ אוכלת יושביה,

בה, בין השאר, כל אזור חיב

להיות חיל בצבא רב חייו.

ושמעתי, הרבה פעמים קורה

שחוטפים לצבא גם בני שתיים-עשרה.

חיל הוא כמו עבד, עמל בלי שכר,

וכל המסרב - משלך למאסר;

ומי שהיה בפלא, שם, במולדתי,

נאמנה עדותו: זה גיהנום אמתי!

+++

כדי למלט אותי מכזה מין גורל

הרפבתי, בן שש, על דבשת גמל,

ועם מברים בדי, ימים ולילות,

נדדנו שנינו בדרכים עקלקלות,

נשמרים לנפשנו, נעים בהסתר,

ממשקר, ממלשין, מחיל, משוטר.

כך טלטלתי בערך שבועים,

עם חלנה בפיתה ומעט מים,

השמש ביום מכה מלמעלה

והדרך נמשכת עוד הלאה והלאה,

העצמות דואבות, הגוף מאבן -

עד שעברנו את הגבול לסודן.

+++

אחרי כמה ימים במאהל זעיר

באה אשה שאני לא מכיר,

מחבקת, מנשקת ופיה ממלמל:

”סוף-סוף הגעת, השבח לאל!

איור: דני קרמן

מעכשו, נלדי, האלהים עד,
נשאר בנחד ולא נפרד!"
מה הפלא שאחר כך, שעות ארבות,
אני ואמא לא הפסקנו לבכות.

+++

איור: דני קרמן

בפרור דל של חרטום, הבירה,
בצריף קטן, בקצה השורה,
עם בן זוגה, גם עז ואופנים,
גרת עם אמא במעט שנתים.
את לחמנו הביאה בשעבדה יום-יום
כמו שאר הפליטים - בעבודות נקיון,
מנסה לגשר בכל בוחותיה
על שלוש השנים שחייתי בלעדיה.
היה לי טוב באותה שכונה,
למדתי בבית ספר בפעם הראשונה,
(בו חטפנו בלנו ממונה ומורה,
ענשים או מלקות על כל עברה).
ושם, בבית-ספר, למזלי הטוב,
גם למדנו ערבית, לדבר ולכתב!
היו לי אפוא אמא, חברים וגם אבא חדש,
שהיה נחמד בשלא שתה יו"ש;
אין פלא שהתקופה היא בחרטום
תזכר לי תמיד כעדן קסום.

+++

הקשיים שקדמו וכל התלאות,
הפרדות, הנדודים וההרפתקאות
בלם מחוירים לעמת אותו יום
שבו אמא ואני נחטפנו פתאום.
זה קרה באישון לילה, כמו בסרט,
באוטובוס, בנסיעה לעיר אחרת,
בשבדוים חמושים, סוחרי אדם,
עם פנים רעולות ומבט צמא דם,
הקיפו אותנו באמצע הדרך,
חמסו מאתנו כל דבר בעל ערך,
ואת הנוסעים דחסו כמו כבשים

לְטַנְדְרִים אֲטוּמִים כְּבוּיֵי פְּנֵסִים.
הִסְעָנוּ מִשָּׁם, לִילּוֹת וְיָמִים,
לֵאן לֹא יָדַעְנוּ, בְּשָׁהֶם מְאִימִים
שָׁמִי שֶׁיִּבְרַח אוֹ יִגְרֵם בְּעֵינָהּ
יוֹצֵא לְהוֹרֵג מִיַּד בִּירְיָה.
וְאָכּוּ, הִחְטוּף שְׁנֹסָה לְהִמְלֵט
הִרְוָה בְּדַמּוֹ אֶת הַחֹל הַלוֹהֵט.

+++

יָלַד, תָּמִיד, גַּם בְּעַת פְּרָעָנוֹת,
אֵינוֹ מְאֻבָּד אֶת מִדַּת הַסְּקָרְנוֹת.
בְּעוֹד הָאֲחֵרִים, אֲרִיתְרָאִים בָּלֵם,
אֲחוֹזֵי שְׂתוּקָה, חֲרָדִים לְגוֹרְלָם,
אֲנִי מְצִיץ, דֶּרֶךְ חוֹר בְּכִיסוּי, אֶל הַחוּץ,
רוֹאֶה הֵר וּבִקְעָה, שִׁיחַ, עָרוּץ,
וְלִילָה אֶחָד – גַּם אוֹרוֹת שֶׁל עִיר
(מִסְתַּבֵּר, חֲלָפְנוֹ אֶז בְּקִהִיר),
וּפְעַם, מִסְפִּינָה – בְּמִים הַכְּחָלִים
דוֹלְפִינִים מְזַנְקִים מִבֵּין הַגְּלִים.
בְּדֶרֶךְ שׁוֹבֵינּוּ, חֲלָאוֹת אָדָם,
לֹא חִסְכוּ מֵאֲתַנּוּ אֶת נַחַת יָדָם:
כָּל סָרְבָן אוֹ מְרָדוֹ הִכָּה קִשׁוֹת
בְּמַקֵּל, בְּמַגְלָב, בְּרִצּוּעָה אוֹ בְּשׁוֹט.
וּפְעַם בְּשִׁחְטוּף, לְבִישׁ מְדֻלוּ,
נָפַל מֵהִשְׁנָדָר וְרִסַּק אֶת רִגְלוֹ
נָטְשׁוֹ אוֹתוֹ שָׁם אוֹתָם כְּלָבִי בָר
לְגוּעַ אֲטִי־אֵט בְּחָם הַמְדַבֵּר.
קִבְלָנוּ בְּדֵל פִּיטָה פְּעַם בְּיוֹם
וּמְעַט מִיָּם דְּלוּחִים עִם טַעַם אִים,
שְׁנַיִם מִתּוֹ וְנִקְבְּרוּ בְּדֶרֶךְ –
וּמִקֵּץ מִסָּע שֶׁל שְׁבוּעִים בְּעָרָה,
הִגְעָנוּ לְמֵאֶהֱל מְבַדָּד דִּי קָטָן
שֶׁל שְׂבִט רְשִׁידָה, בְּנֵי הַשְׁטָן,
בְּמִדְבָּר סִינִי, בוֹ יָמִין וּשְׂמָאל
רוֹאוֹת הָעֵינַיִם רַק חוֹל וְחוֹל.

+++

נִתְּנוּ בְּיַדְנוּ טֵלְפוֹנִים נִיָּדִים

וְצוּ: "טִלְפְּנוּ אֶל קְרוֹבִים וַיְדִידִים,
וּבְקִשׁוּ בְּמִפְּגִיעַ מִכָּל אוֹהֲבֵיכֶם
שְׂיִשְׁלַחוּ מִיַּד כֹּפֶר בְּפִשְׁכֶם;
אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת דּוֹלָרִים, בְּמִזְמֶנּוּ,
וְאוֹי לָכֶם אִם לֹא יִגִּיעוּ בְּזִמְנִי!
כִּי גַם אִם שְׂאֲרָה עָנִי וְתִפְרֹן,
אִם לֹא יִשְׁלַם - אֶתָּה בֵּר מִנִּי".
יָדְעוּ הַשּׁוֹבִים שְׁלֹכְל בֶּן אַרְיֵתְרָא,
יֵשׁ, בְּאַיְזָה מְקוֹם, קְרוֹב אוֹ רַע,
שְׂיַעֲשֶׂה כָּל שְׁלָאֵל יָדוֹ
כְּדִי לְהַצִּיל אֶת חַיֵּי יְדִידוֹ,
וְהִרְשֵׁת פְּרוּשָׁה בְּעוֹלָם כָּךְ,
שְׂאֲפִילוֹ אִם קְרוֹבָה גֵּר בְּמִקּוֹם נִדָּח,
שְׁלִיחַ יִקְיֵשׁ עַל דַּלְתוֹ וַיִּבְקֵשׁ,
שְׂיִמְנֶה וַיִּמְסֹר לְיָדוֹ אֶת הַקֵּשׁ.
וְכָל מִי שְׂיִרְמֶה אוֹ יִזְעִיק מִשְׁטָרָה
סוּפוֹ שֶׁל קְרוֹבוֹ בְּמִדְבָּר יִהְיֶה רַע.

+++

וְכַדִּי לְדַרְבֵּן כָּל אֶח וְאַחֹת
וְלְהַדְגִישׁ שְׂ"אֲצַלְנוּ אִין הַנְּחֹת!"
הַפְּרִידוּ מִיַּד בֵּין גְּבָרִים לְנָשִׁים,
וְהַחֲלוּ יָמִים קָשִׁים, נוֹאָשִׁים:
תְּלִיּוֹת בְּרַגְלֵיכֶם, כְּבִילַת גּוּף לְגוּף,
בְּרִזָּל מְלָבֵן עַל הַעוֹר הַחֲשׂוּף,
הַרְעָבָה, הַצְּמָאָה, הַצְּלָפָה בְּשׁוֹט,
בְּעִיטוֹת, אֲגָרוֹפִים, חֲרָפוֹת, הַתְּשׁוֹת,
פְּלִסְטִיק מְתָךְ עַל הַגֵּב וְהַבְּטוֹן,
רִקּוֹן עַל הָרֵאשׁ שֶׁל כֹּד מְלֵא שְׁתוֹ.
כָּל אֵלֶּה כְּדִי לְהַבְהִיר לְשִׁבּוּיִים
שְׂאִם אִין כֹּפֶר - אִין חַיִּים.
מִדֵּי יוֹם גּוֹבְרִים הַעֲבוּיִים וְהַשְׁפּוֹלוֹת,
זַעֲקוֹת הַמְּעַנִּים נִבְלָעוֹת בַּחֲלוֹת,
כְּשֶׁהַנְּשִׁים, גַּם יְלָדוֹת וּבָנוֹת נְעוּרִים,
נֶאֱנָסוֹת יוֹם-יוֹם עַל יְדֵי הַגְּבָרִים.
וּמִי שֶׁהִתְמַהֵמָה אוֹ נוֹאֵשׁ
לְאַרְגֹּן לְעַצְמוֹ אֶת הַכֹּפֶר הַמְּבֻקָּשׁ,
הַגִּיעַ "מִשְׁלוֹחַ" אֶל מִשְׁפַּחְתוֹ הַנִּדְחָה

אָצְבַּע בְּרוּתָהּ אוֹ אֶזְנוֹ מִדְּמָמַת,
אוֹת לֶכֶד שׁ"בָּאן מִתְכַּוְּנִים בְּאֵמַת,
אִם לֹא יִגִּיעַ הַכֶּפֶר - אַחֲיֵכֶם מֵת."
אִשָּׁה שְׁמַעָה בְּטִלְפוֹן בְּמוֹ אֲזִנְיָהּ,
אֵת אַחוּתָהּ זוֹעֶקֶת בִּידֵי מַעֲנִיָּה.
וְאַחַר שְׁמַע אֵת הָאֲחִיָּן שְׁאֵהָב
זוֹעֵק "הֲצִילוּ!" מַעֲצֵמַת מִכְאוּבִּיו.

• קראו עוד: לאן נלך? | חמישה מונולוגים של מבקשי מקלט צעירים

+++

הִיִּיתִי הַצֵּעִיר מִבֵּין חֲטוּפֵי הַכֶּפֶר
וְקִצָּת עֲרָבִית יְדֻעֵתִי מִבֵּית סֵפֶר,
לִכְנֹ אֱלֹהִים גַּם אֱלֹהִים כָּל הַזְּמַן
הָיוּ זְקוּקִים לְשֵׁרוּתִי בְּמִתְרַגְּמָן.
אוּלַּי הַחוּטְפִים מְזֶה הַטַּעַם
לֹא נִגְעוּ בִּי לְרַעַה אִף פַּעַם.
וְאוּלַּי מִרְאֵה יֶלֶד מִבְּהֵל וְחֲרִישִׁי,
הַדְּלִיק גַּם בָּהֶם נִיצוֹץ אֲנוּשִׁי.
הַסְּתוּבְּבֵתִי חֲפָשִׁי בֵּין הַחוּשׁוֹת וְהַאֲנָשִׁים
וְחֲרֻטֵּתִי בְּזִכְרוֹנִי אֵת הַמִּרְאוֹת הַקְּשִׁים:
אֵת אוֹתוֹ אָדָם, שְׁלִמְרָבָה הַזְּנוּעוֹת,
נוֹתְרוֹ בְּיָדוֹ רַק שְׁתֵּי אֲצִבְעוֹת,
אֵת אוֹתָהּ אִשָּׁה
שְׁאֵבְדָה אֵת אִישָׁהּ,
וְאֵת פְּנֵי הַיְלָדוֹת וְהַנְּעוּרוֹת הַמְּעֻנּוֹת,
שְׁפָרְאֵי־הַמִּדְּבָר הַפְּכוֹ לְזוֹנוֹת.
שְׁמַעֵתִי הַיֵּטֵב, יָמִים וְלֵילוֹת,
אֵת זַעֲקוֹת הַמְּכִים וְהַנְּשִׁים הַמְּחַלְלוֹת.
וְשׁוּוּ בְּנַפְשְׁכֶם מָה מִתְחַלֵּל בְּךָ פְּנִימָה
בְּשִׂאתָהּ מִזֶּהָ בִּינִיחֶן אֵת קוֹלָהּ שֶׁל אִמָּא.
רְאִיתִי לֹא פַעַם אִיךָ נִשְׁלַף אֶקְדָּח
וְיָרָה בְּשָׁבוּי לְפִתְעָה, סֶתֶם כָּךְ.
מִפֶּה לְאֶזְנוֹ שְׁמַעֵתִי לֹא אַחַת
עַל שָׁבוּי מְסִיִּם שְׁנַעֲקֵד וְנִשְׁחַט
וְלִבּוֹ וְכִלְיוֹתָיו נִשְׁלַחוּ לְהַמְכֹּר
לְהַשְׁתַּלֵּה רְפוּאִית בְּאָדָם אַחֵר.

+++

בְּיָהוּג שֶׁל אִמָּא בְּחֶרְטוּם הַבִּירָה
שְׁאֵלְיוּ הִיא פְּנִתָה בְּזַעֲקָה לְעִזְרָה,
קִבֵּץ דֵּי בְּסֹף, לֹא יֵאָמוּ,
לְפִדְיוֹן הָאִשָּׁה שְׁאֵהָב וְהִבּוּ.
וּכְשֶׁהֲגִיעַ הָאוֹת שֶׁשָּׁלַח הַבְּלָדָר
שְׁמֵלוֹא הַכֶּפֶר נִמְסַר וְנִסְפָּר
אִמָּא וְאֲנִי עִם פְּדוּיִים אֲחֵרִים
הַעֲמִסְנוּ שׁוֹב עַל שְׁנֵי טְנָדָרִים,
וְאַחֲרֵי נְסִיעָה קֶצֶרָה בְּמִדְבָּר שְׁכוּחַ אֵל
הַגְּעֵנוּ אֵל גְּבוּל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל;
אֶרֶץ שְׁעָלֶיהָ מְעוֹלָם בְּעֶבֶר
לֹא שָׁמַעְתִּי וְלֹא יָדַעְתִּי דְבָר,
מִלְבָּד שְׁאֵלֶיהָ, לְפָנַי שָׁנוֹת אֲלֵפִים,
בָּרַח עִם עֲבָדִים מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם,
שֶׁהֲלֹךְ אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּדִי לְהִתְנַחֵל
בְּאֶרֶץ הַמְּבֻטָּחַת, כְּמִצּוֹת הָאֵל.

+++

בְּשִׁחְשׁוֹף עֲדִין פְּרוּשׁ עַל הַכֵּל,
הַגָּדֵר נִחְתָּכָה וְהִתְחַלְנוּ לְזַחֵל,
וּבְעוֹדֵי חוֹתֵר אֵל הַחֹפֶשׁ בְּחֶסֶת הַלַּיִל
הַחֲלָצָה וְהַגָּב נִתְפָּשׂוּ לִי בַתֵּיִל,
וְעַל בְּגָדֵי הָאֲדָמִים קְלוּיִם דָּם טָרִי
מִקוֹץ הַפְּלִדָּה שֶׁנִּנְעַץ בְּבִשְׂרִי.
כִּי בְרַחֲתִי בְּשַׁעְתִּי הַקְּשָׁה
בְּרִית דָּמִים עִם אֶרֶץ הַחֲדָשָׁה.

פְּתָאוּם

נִפְרָמָה

הַדְּמָמָה,

כְּשֶׁשְׁנֵי תִינּוֹקוֹת

הִתְחִילוּ לִבְבוֹת,

וְכַמָּה אֲנָשִׁים בְּסוֹף הַקְּבוּצָה,

שֶׁחֲכוּ לְחוֹרֵם לְעֵבֶר בַּפְּרָצָה,

נִתְגַּלוּ עַל יְדֵי הַמְּשַׁמֵּר מֵאֲחוֹר.

מִקְלָעִים נִבְחוּ

וְצָרוּ

וְעוֹד צָרוּ

קטעו את חזיהם על סף הדרור.

+++

האם גם לנו זו הארץ המבטחת?

על שאלה זו נוכל להרהר בנחת,

עת נשב תדשים עם עוד "מסתננים",

בלם פליטים, ב"חולות" וב"סהרונים".

ונמשיך להרהר בכך גם אחר כך

בשכונה דלה בשולי הכרם,

בשאלמא העיפה עמלה בלי הרף,

בעבודות נקיון מבקר עד ערב,

ורבים סביבנו בני האדם,

שלא מסכימים שנחיה לידם,

קוראים לנו "בושים" ומחכים שהמשטרה

תגרש את בלנו לאפריקה בתזרה.

* נכתב בעקבות שיחה עם נער אריתריאי בן 15, שזה סיפור חייו.

פרסום ראשון: 07.02.18 , 15:53

Promoted Links by Taboola

עוד כתבות שכדאי לך לקרוא

השתלת שיניים ביום אחד - לא
תאמינו שלא עשיתם את זה קודם
המרמיטה | אסתטיקה

אל תסתמכו רק על החושים
שלכם. תנו לטכנולוגיה מתקדמת
Voom

קללת הפורנו
דיכאון, אלכוהול, קוקטיילים של...

אורח חיים בריא! ללמוד לשחות
חתירה ב- 10 שיעורים!
Ti-swim

הוידוי של נטלי פורטמן: "חוויתי
טרור מיני כילדה"
הכוכבת ההוליוודית הצטרפה

"זה בכלל לא מרגיש שאנחנו
ביחד כבר רבע מאה"
היא חולת שליטה וסדר, הוא...